

Sygnatura akt: XI GC 786/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko T. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. M. na rzecz powoda S. S. kwotę 13.430 (trzyście tysięcy czterysta trzydzieści) złotych i 20 (dwadzieścia) groszy z odsetkami od kwot i dat:

- odsetkami za zwłokę określanymi na podstawie Ordynacji podatkowej w myśl art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od kwoty 18.265 złotych od dnia 20 czerwca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku;

- odsetkami za zwłokę określanymi na podstawie Ordynacji podatkowej w myśl art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od kwoty 16.265 złotych od dnia 1 września 2015 roku do dnia 28 września 2015 roku;

- odsetkami za zwłokę określanymi na podstawie Ordynacji podatkowej w myśl art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od kwoty 15.265 złotych od dnia 29 września 2015 roku do dnia 25 listopada 2015 roku;

- odsetkami za zwłokę określanymi na podstawie Ordynacji podatkowej w myśl art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od kwoty 14.265 złotych od dnia 26 listopada 2015 roku do dnia 21 grudnia 2015 roku;

- odsetkami za zwłokę określanymi na podstawie Ordynacji podatkowej w myśl art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od kwoty 13.265 złotych od dnia 22 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 13.265 złotych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 165, 20 złotych od dnia 18 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.648 (dwa tysiące sześćset czterdzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 786/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powód S. S. złożył pozew przeciwko T. M. o zapłatę kwoty 18.430,20 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty. Według twierdzeń pozwu, pozwany kupił od powoda przyczepę za kwotę 19.065 złotych z terminem płatności na dzień 19 czerwca 2015 roku z czego zapłacił kwotę 800 złotych. Powód zażądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, oraz zapłaty należności z tytułu rekompensaty kosztów dochodzenia należności w kwocie 165,20 złotych.

W sprawie wydano nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (karta 4v).

W sprzeciwie pozwany (karta 8v, karta 61) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W piśmie wskazał, że zaprzecza iż nie zapłacił za naczepę.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016 roku (karta 25) przekazano sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowi.

W pozwie z dnia 22 czerwca 2016 roku (karta 34) uzupełnionym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. powód cofnął pozew o kwotę 5.000 złotych tytułem roszczenia głównego, jak wskazał bowiem, kwota ta została wpłacona przez pozwanego po dniu sprzedaży. W pozostałym zakresie podtrzymał żądanie żądając zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku za wcześniejszy zaś okres odsetek wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W piśmie podtrzymał dotychczasowe stanowisko, zakwestionował fakt braku zapłaty kwoty objętej pozwem, wyraził zgodę na cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 5.000 złotych i zażądał w tym zakresie rozliczenia kosztów procesu.

Na rozprawie w dniu 10 października 2016 roku oraz w dniu 5 grudnia 2016 roku (karta 103, karta 111) strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2016 roku (karta 116) umorzono postępowanie w sprawie w zakresie należności głównej w kwocie 5.000 złotych i orzeczono o kosztach procesu w zakresie kwoty objętej postanowieniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. mieszka w miejscowości W. nieopodal miejscowości P.. Trudni się sprzedażą samochodów i naczep. Wystawił on przy drodze biegnącej przez miejscowość na sprzedaż naczepę (...) o numerze (...) wyprodukowaną w 2006 roku.

W dniu 26 maja 2015 roku u sprzedawcy zjawiała się K. O. (córka T. M.) wraz z D. M. i poinformowała sprzedającego o chęci kupna przedmiotowej naczepy w imieniu jej ojca i na jego rzecz. W dniu 27 maja 2016 roku osoby te ponownie zjawily się u S. S.. D. M. podczepił przyczepę do ciągnika siodłowego i odjechał. Kwestię sprzedaży naczepy sprzedający omawiał z córką kupującego – K. O.. Strony umówily się na cenę sprzedaży 19.065 złotych. K. O. działała w imieniu jej ojca T. M.. Strony umówily się, że cena sprzedaży zostanie zapłacona do dnia 19 czerwca 2015 roku a w przeciwnym razie „naczepa wraca do sprzedającego”. W dniu sprzedaży kupujący nie wręczył sprzedawcy kwoty ceny sprzedaży w całości ani w części. K. O. zapewniała sprzedającego, że działa w imieniu ojca. Wyjaśniła, że niezwłocznie sprzedający

otrzyma zapłatę za naczepę. Wyjaśniała, że naczepa zostanie przeznaczona do transportu u znanego sprzedawcy przewoźnika.

Dowód:

- zeznania powoda S. S., karta 113 – 115;
- faktura VAT, karta 44;
- zeznania świadka D. M., karta 112 -113;
- zeznania świadka K. O., karta 111 – 112;

K. O. i D. M. wypełnili dokument KP.

Dowód:

- dokument KP, karta 66;

Z tytułu ceny sprzedaży wyżej opisanej naczepy kupujący T. M. dokonał następujących wpłat:

- w dniu 25 czerwca 2015 roku kwota 800 złotych;
- w dniu 28 sierpnia 2015 roku kwota 2.000 złotych;
- w dniu 25 września 2015 roku kwota 1.000 złotych;
- w dniu 24 listopada 2015 roku kwota 1.000 złotych;
- w dniu 18 grudnia 2015 roku kwota 1.000 złotych;

Dowód:

- dowody przelewu, karta 11v, 12, 12v, 13, karta 18v-20 v, karta 45, 50-53;

Sprzedający wzywał kupującego do zapłaty i do wydania naczepy. Kupujący odmówił wydania naczepy, zapłaty.

Dowód:

- wezwania do zapłaty z dowodami nadania, karta 46-47; 54 – 55;
- pismo, karta 56;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w zasadniczej części. Oddaleniu podlegało w części żądania odsetkowego.

Niespornym w sprawie był fakt, że strony zawarły umowę sprzedaży. W myśl normy art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sąd ustalił, że pozwany uiszczył cenę sprzedaży w części.

Okoliczność zapłaty części ceny sprzedaży wynika z przedłożonych przez strony i niekwestionowanych dowodów przelewu na łączną kwotę 5.800 złotych. Pozew w pierwotnym kształcie odnosił się wyłącznie do zapłaty kwoty ceny sprzedaży pomniejszonej o uiszczoną po dniu sprzedaży przez pozwanego o kwotę 800 złotych. W pozostałym zakresie (5.000 złotych) strona powodowa pozew cofnęła i w tej części sprawę umorzono, orzekając o kosztach w

zakresie objętym cofnięciem, zatem sprawa ostatecznie dotyczyła kwoty 13.430,20 złotych. Na kwotę tę składa się cena sprzedaży oraz należność z tytułu rekompensaty kosztów dochodzenia należności w kwocie 165,20 złotych.

Podstawowy spór w sprawie ogniskował się wobec twierdzeń strony pozwanej, że pozwany na poczet ceny już w dniu sprzedaży zapłacił powodowi kwotę 15.000 złotych. Na okoliczność tę zeznawała córka pozwanego K. O. oraz kierowca, który naczepę odbierał – D. M.. Według zeznań tych świadków, dysponowali oni w chwili wydania naczepy kwotą 14.500 złotych, dodatkowo D. M. wybierał jeszcze w dniu transakcji kwotę 500 lub 600 złotych z bankomatu. Zeznaniami tych świadków w zakresie zapłaty wręczonej powodowi w dniu sprzedaży powód zaprzeczył a sąd nie dał im wiary.

W pierwszej kolejności sąd zauważa, że kolejnym dowodem na okoliczność zapłaty miał być druk KP dotyczący kwoty 15.000 złotych. Dokumentu tego nie podpisał jednak sprzedawca a wyłącznie osoby odbierające przedmiot sprzedaży. Prawdziwości zdarzenia, które ma odzwierciedlać treść dokumentu zaprzeczył powód. Dokument ten zdaje się być pozbawiony sensu. Rzekomy płacący sam pokwitował sobie fakt zapłaty. Brak było przy tym twierdzeń i zeznań odnośnie tego, że strona reprezentująca kupującego żądała potwierdzenia odbioru gotówki a powód odmawiał podpisania odbioru jakichkolwiek pieniędzy. W takich okolicznościach potwierdzanie samemu sobie, że pozostawiło się część ceny zapłaty sprzedawcy, jawi się jako pozbawione sensu, niewiarygodne.

Dokument KP kwestionowany przez powoda należy odczytać w kontekście treści faktury podpisanej przez przedstawiciela powoda. Z treści faktury (karta 44) wynika, że cena sprzedaży zostanie zapłacona przelewem - w całości, do dnia 19 czerwca 2015 roku. Dokument ten, co do treści którego pozwany nie składał konstruktywnych zarzutów stoi zatem w sprzeczności z treścią dokumentu KP, który jest zasadnie kwestionowany przez powoda. W kontekście tego zestawienia sąd odczytał druk KP jako wytworzony wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Dalej należy zwrócić uwagę, że do dnia zamknięcia rozprawy pozwany wpłacił na rzecz powoda łącznie kwotę 5.800 złotych (niesporne) przelewami bankowymi. Jeśli dodać do tej kwoty, kwotę 15.000 złotych suma tej operacji matematycznej daje kwotę 20.800 złotych. W kontekście ustalonej przez strony umowy ceny sprzedaży w wysokości 19.065 złotych trudno jakkolwiek taką wpłatę pozwanego zakwalifikować, skoro jest ona wyższa aniżeli umówiona cena sprzedaży. Również więc z tego względu zeznania świadków jawią się jako niewiarygodne w zakresie przekazania powodowi kwoty 15.000 złotych.

W toku postępowania, pozwany działając osobiście, oraz działając przez pełnomocnika nie podnosił twierdzeń i zarzutów odnośnie tego, że kwota wpisana w fakturze nie jest prawdziwa, że rzeczywista cena sprzedaży była niższa albo wyższa aniżeli widniejąca w fakturze. Pozwany nie wykazał również, jakoby istniała jeszcze inna faktura, poza złączoną do akt sprawy. O okoliczności wysłania „innej faktury” e-mailem zeznawał świadek O. a wobec braku takiej faktury sąd nie dał wiary temu świadkowi.

W toku postępowania pozwany nie kwestionował swojej legitymacji biernej, co więcej z załączonych dowodów zapłaty, pisma (karta 64) wynika, że potwierdza on umocowanie córki K. O. do działania w jego imieniu i zawarcia w jego imieniu i na jego rzecz transakcji sprzedaży z powodem.

Ustalając stan faktyczny są oparł się na opisanych dokumentach, w całości dał wiarę zeznaniom powoda a w zakresie faktu zapłaty kwoty 15.000 złotych wiary nie dał świadkom jako zeznaniom nieprawdziwym, ukierunkowanym na określony wynik procesowy, sprzecznym z zeznaniami powoda, z dokumentami, którym sąd dał wiarę, sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Orzekając zatem w punkcie 1 wyroku o obowiązku zapłaty sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzona pozwem, orzekając o odsetkach od kwoty głównej z uwzględnieniem częściowych, niezgodnych z umową, spłat dłużnej kwoty. W zakresie odsetek sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej, oraz w myśl przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzmieniu na dzień wymagalności roszczenia objętego pozwem ale do dnia 31 grudnia 2015 roku (art. 7) oraz z uwzględnieniem zmiany następującej po dniu 1 stycznia 2016 roku (art. 4 pkt 4, art. 5, art. 7 ustawy) determinującej sposób obliczania tych odsetek. W toku postępowania nie było sporne, że

strony procesu są przedsiębiorcami. Początkiem daty naliczania odsetek jest data wymagalności faktury to jest dzień następujący po umówionym dniu zapłaty (20 czerwca 2015 roku). Kwota przy pierwszym myślniku punktu 1 wyroku obejmuje cenę zapłaty pomniejszoną o zapłacone przez pozwanego 800 złotych, następnie zaś jest ona pomniejszana o kolejne kwoty, ustalone wyżej, zapłacone przez pozwanego n poczet ceny sprzedaży (w dniu 28 sierpnia 2015 roku zapłacona kwota 2.000 złotych, stąd należność do obliczania odsetek pomniejszona o tę kwotę, w dniu 25 września 2015 roku zapłacona kwota 1.000 złotych, zatem i w tym przypadku należność główna, pozostała po odjęciu pierwszej wpłaty została następnie pomniejszona o tę kwotę a operacja ta powtarza się z uwzględnieniem kolejnych wpłaty - w dniu 24 listopada 2015 roku zapłacona zostaje kwota 1.000 złotych, zaś w dniu 18 grudnia 2015 roku kwota 1.000 złotych zostaje zapłacona na rzecz powoda. Należy przy tym zauważyć, że powód cofnął pozew w zakresie kwoty 5.000 złotych, nie cofając powództwa w zakresie odsetek.

Powództwo podlegało oddaleniu w zakresie daty wcześniejszej, niż orzeczona, odsetek od należności rekompensaty za koszty dochodzenia należności. Sąd uznał bowiem, że odsetki od tej należności liczyć należy od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu nakazu zapłaty. Sąd dochodzi bowiem do przekonania, że żądanie kosztów odzyskiwania należności stanowią prawo, nie zaś obowiązek wierzyciela, stąd dłużnik wiedzieć powinien o żądaniu ich zapłaty przez wierzyciela, nie jest to kwota, którą dłużnik powinien zapłacić w sposób oczywisty tylko z tego tytułu, że jest w opóźnieniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 3 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stroną wygrywającą jest powód, ponieważ powództwo uwzględniono. Na koszty te składa się opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 2.400 złotych stosownie do treści § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (sprawa wszczęta w dniu 2 września 2015 roku), opłata od pozwu 231 złotych. Sumę tych kosztów, to jest kwotę 2.648 złotych zasądzono od pozwanego na rzecz powoda.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroki.

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...)
3. (...)